

fikken. Han henviste til, at en tidligere Finansminister havde udtalt, at han kunde egentlig godt gaa med til en Lovgivning, efter hvilken man kun kunde faa Spiritus udleveret som Medicin, og saa sagde det ærede Medlem fra Ringkøbing i Anledning af den Skat, man foreslog paa Brændevin, at, det netop vilde være vanskeligt at faa gennemført et Forbud mod Fabrikation af Spiritus, naar man gennemførte denne Spiritusbeskatning. Han vendte sig netop i meget stærke Ord — maa jeg sige: paa Moralens Vegne — mod Brændevinsskatten, og de Argumenter, vi anvende i denne Sag, ere altsaa udmærket godt kendte, de have lydt her før og lydt med større Kraft, end de lyde nu, selvfølgelig fordi der var et Flertal af Tingets Medlemmer, som den Gang lyttede til den, der udtalte disse Ord. Jeg skal ikke trætte Tinget med en Oplæsning af Citater fra den Tid. Jeg vil dog hævde, at de Udtalelser, der faldt i de Tider om dette Spørgsmaal, ikke ere blevne svækkede ved noget som helst, der senere er sket.

Men jeg nærer ingen Tvivl om, at denne Lov om Beskatning af Brændevin vil blive gennemført, jeg ser meget vel, at det vilde være ret haabløst overhovedet her at argumentere imod den, fordi Argumenter ikke bide paa Flertallet i denne Sal. Disse Forslag skulle gennemføres, og de blive gennemførte. Jeg udtaler da et Haab med Forventning om, at det skal gaa i Opfyldelse, at naar nu denne Brændevinsskat bliver til Lov, som Demokratiet ikke ønsker, og som Demokratiet ikke maa ønske alene af den Grund, at den ligesom underbygger selve Spiritustrafikken, ligesom muliggør Statens og det offentliges Interesse i at opretholde denne Trafik, at den Samfundsklasse, hvis Repræsentanter jeg og mine Partifæller ere, vil vende denne Sag mod dens Ophavsmænd overalt og søge at gøre denne Lov til, hvad den ikke var tænkt at skulle være, en Lov, der fik en helt anden Virkning; end de Herrer ønske. Jeg kunde ønske, at denne Lov blev ligesom et manende Raad til alle Smaakaarsfolk i dette Land om ikke at være med til at give Penge til Statskassen ved at drikke Brændevin, at det vil gaa, ligesom det er gaaet i store Dele af Tyskland, hvor den arbejdende Befolknings Repræsentanter i Opraab til alle tyske Arbejdere have manet dem til at bekæmpe Spiritustrafikken.

Man vil maaske sige hertil: Men saa udretter denne Lov jo et Gode. Men Ulykken er, at vi ikke ere i Stand til at

faa de sløve danske Arbejdere i Tale, vi kunne f. Eks. ikke faa Tusinder af Smaakaarsfolk og Landarbejdere i Tale i de Herrers Valgkredse, som repræsentere Flertallet i denne Sal. Vi kunne ikke faa dem i Tale, fordi de overhovedet ikke have nogen social eller politisk Interesse. Det er kun paa Baggrund af den manglende politiske og sociale Interesse hos Tusinder af danske Arbejdere, at det endnu er muligt at gennemføre uretfærdige Skatter og narre Befolkningen. Men for hver Gang der bryder sig en Vej frem, der er farbar for at faa i Tale rundt omkring i Landets Valgkredse de fattigste Folk, Tjenestefolk og Lejehusmænd, haaber jeg, at det skal være muligt at kalde deres Fornuft, deres Følelser for Hustru og Børn og for Hjem, kalde disse store Følelser frem, og vække disse Folk til Forstaaelse af deres Pligter overfor Hjemmet. Maaske kan saa dette Forslag danne ligesom et Udgangspunkt for den Agitation, der maa rejses, for at hele den danske Arbejderstand skal gaa i Værk med at bekæmpe Brændevinstrafikken, saaledes som den desværre endnu findes i vort Land paa Baggrund af den sociale Nød, som har raadet i tidligere Dage og delvis raader endnu.

Jeg vil, inden jeg slutter, vende mig med et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), der forleden talte, oplæste og vidnede til Fordel for det forsvarlige og det udmærkede ved den indirekte Beskatning i Modsætning til den direkte. Han talte om, hvor glimrende et Beskatningsobjekt Luksus var. Ja, ja, men Luksus lader sig dog kun til en vis Grad beskatte. Det ærede Medlem nævnede ganske vist enkelte Varer, som de rige benytte, som koste mange Penge, og som med Virkning kunde beskattes, men den største Del af de velhavende Samfundsklassers Luksus lader sig ikke beskatte. Deres Lystrejser lade sig ikke beskatte. Det er oplyst i Bladene nu i den sidste Tid, at en større Ejendomsbesidder, ja, vist endog et Medlem af et af Rigsdagens Ting, i flere Maaneder rejste til Udlandet, og kan man tro paa de Oplysninger, som ere givne i Fjor og i Forfjor om, hvad disse Rejser have kostet, løber en saadan Rejse op til 300,000 Kr. Det er Penge, der anvendes, alene for at denne Mand og hans Familie kunne tilfredsstille deres Trang til at nyde Livet, men den danske Stat faar ikke en Øre derved. De 300,000 Kr., lidt mere eller lidt mindre,